

פרק שבוע עפ"י הש

בג (תרכ"ב)

תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק (בראשית כה ו). כל מעשה אבוט סימן לבנים כי לא עשה שום מעשה שלא יהיה לשובת כל בן ישראל לדורות. ואיתא בספריטי כי יראה הבא מכח אהבה היא יראה של אמת. וזהו שכחוב יצחק בן אברהם וכותב רשי^ז עדות יש שאבדותם הוליד כי, פירוש זה היראה שבאו מכח אהבה היא מבורתם ביל תערובות שקר. ופירוש יראה התגל הוא שהיודה יראה לאדם פן ינתה מדבריות אהבותו לה' יתברך וזה אהבת אמת:

וכתיב וכל הבהיר בו סתום פלשתים כו' (בראשית כה ט) והוא ישיב יצחק וייחפור כו' (שם ח). כי בחינת אהבה מתפשט לכל דבר ועל ידי זה מתרבער בו שקר. ועל ידי זה נולד מדה עצבות ועצליות בחינת עפר. אבל בחינת יראה של יצחק הוא בפנויות האדים יותר ולא יוכל להתחפש. ואמר מוז' ז' על ענין הבהירות שחרפו האבות שיש בכל מקום נקודה גונזה מה' יתברך. רק שעיריכ להסידר החיצונית לגולות נקודה הפניימות שנקרו בארכ מיט חיים (בראשית כה יט). ובמאות החול נקרא עשך שטנה ובשבת רוחות כו' ורבבי פי חכם חן. וכתיב (משל א) ברחוותתתן קוליה כי קול התורה מעורר תמיד לבות בני ישראל רק שצורך האדם לתהות איזנו כמו שכחוב בזוהר הקדוש' לית מאן דיריכן אודניה וכתיב (שותה ט, ז) שמוע ^ט תשמעו בקולו (וראשי תיבות שבת) וכתיב (בראשית כה) עקב שמעו אברהם בקולו מכלל שיש מיד קול מה' יתברך והוא מעשרה מאמרות ועשרת הדברים שנותן הי' יתברך כח דבריו לכל הארץ. ובשבת שבני ישראל מעידין כי לה' יתברך הארץ ומלאה^ז. מתעורר קול הד' יתברך. ובנקלה האדם לשמעו בשבת קודש וזה שכחוב בrhoחותותתן קוליה:

אלא אין מושג'ל הגיד ענין הבהירות לחופר
למצוא האריה הגנווה הנסתורת
בגשמיות וחיצוניות. ורוחותה היא בא שבת
בר. כי בשבת מנוחה כב' הנקורה
הפנימיות לחדר גם אל החיצוניות. וזה
הרחוב ה' לנו מראשית ט', וכמו שמרתחוב
הנקורה הגנווה שיש כל דבר שמם עיקר
החיות. ושמות הבהירות עסק ושתנה
שבימות החול אף שנטער עם כל זה על ידי
השמדלות לבב ונפש וגומ לחיות שנוא
מוחלט לעיצר הרע על די זה נובל גם כן
למצוא האריה הגנווה בnl. ובאמת כל
עבדות אבותינו היה לנו. כי להם היה נגלה
הקדושה ורך לדורות שנוכל למצוא
הנקורה גם תוך ההסתתר. גם באור לחי ראי
בראשית ט', הוא גם כן להיות דבוק בנקורה
הפנימיות. לראות טוב. כי כל החיים רק
מהשגחת הבורא ברוך הוא וברוך שמו כמו
שבחותיו וירא אלקם כי טוב ורואה זו נתנתן
27 תמיד חיים וקיים לכל נברא וזה לחי ראי
כnl :

ג' עשרה נסיות שנותנה אברהם אבינו
 ע"ה היה גם כן רק עבר בני ישראל
 לדורות וזו שכטב במשנה² להודיע
 חיבתו של אברהם אבינו. פירש כי נקודה
 יש בכל איש ישראל מאברהם אבינו ע"ה בן
 שמעתאי מאא"ז מורה³ ל". וכן פירש מגן
 אברהם שהי תברך מגין על נקודה זו כי.
 ועל ידי הנסיות נתברר כי נקודה אברהם
 30 אבינו ע"ה שיש בכל איש ישראל. שודדי
 לבור נגר כל הסתרות שלם זהה. שודדי
 עשר נסיות הם נגר כל בחינת הסתור שי
 בעולם הזה. ורק מי שבוחר ברדכיהם ורוצח
 לבב שלם להתדריך ולבטל עצמו אל
 יתברך יש לו סיוע מכל עבודה אבותוי
 ע"ה. וגם עקידת יצחק היה כלל במסיר
 נפשו כל זרעוי הבוחרים בדרכו ועשה
 במשיעיו. וזה שמקשין ובירת עקידתו בכב
 (שהוא בעין מסורת מודיעא) מאחר שב
 4 מסרנו עיקר החיות אליו יתברך ש
 חייתינו שהיה כלל באבינו יצחק נג
 אליו בג"ל:

ביה [תורה] ג. א. ב. ג. א. ב. ג.
ענין יעקב שילוח הרכבות מרממה והותוב
בעני ה' יתרבור יש ללמידה מהה כי
כדי להשיג האמת באמת רשותן וצל' הוי
ידי ערמה. כמו שאמרו רבותינו וצל' הוי
ערום ביראה. פירש רשי' זל' להעדרים בכל
מיini ערומה ליראת בוראו. ביה שעיקר
הרעיון לבוא להאמת איינו בכלל שקר
ואדרבא וזה תיקון השקר. בדמצינו' אחותא
ואשוב אין מספיקין כו'. והטעם שלל ידי
התשובה חטא ע"ש. כן להיפך. שמעירים
כדי לבא להאמת. כיון שלל ידי השkar בא
להאמת מתקין השkar בnal'. ובווראי בעולם
זהה שנקרו עלמא דשיקרא היה כוונת
הקב"ה לבוא להאמת על ידי זה דוקא. ועל
ידי נקודה אמריתנית שבלב אדם יכול לעמוד
נגד חבירות של שקר. כי שקר אין לו
רגלים אין לו קיום באמת. אך נקודה
אמת מבטל הרובה שקר. וזה שבתנו' ניצוץ
אל אחד יוצא כו' ושוווך כו' בפרשיות ישוב:

ברשות הקב"ה רק שאביררים אלו מטרם
להארם שכפי רצונו יצאו מרשותו ויחזרו
לרשות הקב"ה. וזה נקרא שם ברשות
האדם להבניהם ולקרבתם להקב"ה. וכן
שהיה ביצחק אחר החדרה הגודלה בו'
(פראשיה כ, לו) אמר גם ברוך היה על ידי
שהרגיל בנספו לבטל כל הרצונות ברגע
עboro רצון ה' יתברך. וכזה לזה שליא יאמר
דבר שלא ברצון הקב"ה. ועל זה היה עיקר
בריאת האדים. כי והוא עיקר הקדושה
שבאדם נתן ב' הקב"ה כמו שאומרם:¹¹
נשמה שנחתת بي טהורה וכו'. ורק האדם
לבוש גשמי אל הפנימיות. וצריך לתקן
לבוש הזה להוות בטול להפנימיות. וזהו
שכחותם (פראשיה כ, ס) ויריח את ריח בגדי
שהוא בחינת לבוש הנ"ל. עיקר עבורות
האדם. ויבזכרו (שם). וכן איתה¹² אין ביל
מחיק ברכה אלא שלום. ושלום הוא על ידי
הבטול רק לעבורות הד תברך נמצוא יש לו
תמיד רק רצון אחד. כי בלחוי זה יש לאדם
רצונות מהופכות. וכי שרצוza דבר פרט יש
דברים נגיד רצונו. אבל מי שרצוza רק רצון
ה' יתברך נמצוא יש לו איזון אחד לכל דבר
כי בכל דבר יש בו רצון הקב"ה ונקרו שלום
בנ"ל. וגם שמחבר הלבוש להפנימיות בנ"ל
ונקרו שלום) וכן נראה אליו פירוש חז"ה
הקרושׁ¹³ ריח בגדי (שם) כמו שעבורות (החלים
כך, ב') עיטה אור בשלהמה כו' ב' בנ"ל שבריאת
העולם הוא בחינת הלבושים להוות זה
מלבוש זה כו' וזה על ידי עבודת האדם

בענין הברכה שרצה לברך את עשו
בראה כי וודאי הברכה המיחודה
לייעקב לא רצה ליתנה לעשו. שהרי אחר
ברך בירכו ויתן לך את ברכת אברם כי
(בראשית כה, ז) שהיא הברכה המיחודה
לייעקב וחresco אחורי אשר על זה נאמר
(בראשית י, כא) ברתי אקים את יצחק הרי
שתגניהם ברכה זו לייעקב. רק ברכת עולם הזה
רצה לברך לעשו ובא יעקב ולקחו במרמה.
כ) כי הוא עלמא דשיקרא לנו לקחו במרמה.
ופירוש הענין אף כי וודאי עולם הזה לעשו
רק שצורך לבא על ידי יעקב. וזהו שכותוב
בייעקב ויתן לך נוראשית כי, כה). ובבשו משמי
הארץ יהיה מושברך שם לט). כי כל השפע
צריך ליריד לבני ישראל כמו שהוא בזמנ
שבית המקדש קיים שאומות ניזונים
מחמצצת¹⁴. ואף על פי כן נוראי היה
הרשעים מתענגנים בעולם הזה יותר מבני
ישראל גם בזמנ המקדש. רק שבני ישראל
ט) עיקר בוגונתם התרבוקות בשורש השפע
ואין מבקשי גוף התענוגים. והם נחשבים
שרירים לגבי כח הנחתינה. לכן הברכה
לייעקב הנחתינה ייתן לך כי. ולעשו גוף
הגשמיות ממשמעי הארץ כי. ואילו היה עשו
משבל היה יוציא כי יעקב לא חסרו מאומה.
ואדרבא בשהייה השפע על ידי יעקב יטב
לו יותר. וזהו אמר לו אביו ממשמעי הארץ
יהיה כור ואת אחריך תעבור (שם ט). בלומר
שלא יהיה לך על ידי הברכה שלג.
ט) והממשנים אשר אתה תפע בהם יהיה לך.
וכן הוא גם עתה לפי מה שיש זה בכלל
ישראל שבטלון תענוגי עולם ותפצעים רק
להתודבק בשורש. כמו כן זוכין לקלב גם
השפעות עולם הזה להיות הכל על ידיום
כג"ל.

(תנ"ה)

יבולים לכוון לבחינת זו עד שעורכין מוקודם בחינת עشك ושותנה. ויש לרמות כי לבחינת אהבה יש התפשטות פסולת. וזה עشك. התעשקו עמו. לנו המים שם כה. ובבחינת יראה לא יש התפשטו. רק שזו שוננה לשון שנאה יותר שקשה מאוד להיות ירא ה' בראוי וזה שעננה. ובמקרה זה לא בלבו לנו המים. רק שאין מניחין להיות ביראה בראיו. עם כל זה על ידי אלו באין אחר קר לרווחות. וזה תחולות יצחן בן אברודם גב'ל. וכן ניבור ב תורה גב' אל הבהירות. הגם כי רבו עליה. רק שעל. ידי אלו בא לרוחות. וכאמורם יגעתו ולא מעטתי אל ^{א'} תאמין. אף שזו הלא מצא. אך הוא הכהנה על אחר קר. כי אין שום גייעה בעבודת ה' לבטלה חס ושלום. יש וניטה בלב. הגם שאין בכח להוציאו עוד לפועל:

ההמודד שיהי ממנה רך אחרית טובה. כי
בודאי הקב"ה טוב ו会议上. אבל מכח
המקבלים צריך עזות שיקבלו החסד בטוב.
וחוזא על ידי הגבורות. וכתיב (וחלים לא. מה
רב טורן אשר עפנת. כי אברחות אבריו ע"ה
היה האור' ובתייב פארשיות א. ו) ובדל שננו
לצדיקם³. لكن היה אחר בר בחינת יצחק
וזהו הנסיון אשר עפנת. ונולד מזה עקב
אבינו טוב הוננו לצדיקם ושוזיאו יוסף
ויהודה ודורן. וכן הענין בעבודות האדים לה'
יתברך שמקודם צער האדם להישג יראת
ה'. ועל ידי השוטוקה האהבה והוכן ליראת
שמים. ועריכן לתוך המדרות אהבה ויראה.
ואחר בר וכוכין לנוקהה של אמרת שהיא מדרת
יעקב אבינו ע"ה⁴. שכמו שוזיא בכלל כן
הסדר בכל פרט. וידוע כי אהבה ויראה
צעריכן בירור. וממדת האמת הדיא בירור
הगמו. ועל דרך הרמו יש לומר עניין הגי
בארות עסק שטנה ורוחות. ושמעתינו מפי
לו מושׂע' זיל' כי ימי המעשה בחינת עסק
ושטנה. ורוחות הוא שבת קודש. ים
מנוחה. והוא בחינת יעקב אבינו דכתיב
ביה⁵ נחלה בל' מצרים ופרצית ימה כר'
(בארשית כת. י) ע"ש במדרשי.

תְּבִיבָה וְעַמְקָדָה
בְּ[תְּרֵלִין]

ובכל האמוראות אשר חפרו עבדי אבוי כי סתומות פלשתים בר' נביאית כה, טז
ושוב יצחק ויחפור בו' (שם יט). דואיתא¹ אין קורין אבות אל לא שלשה פריש אברהם יצחק ויעקב. וקשה מהה נפש אמר בן ניול בתר קמא ונקרא אב רך לאברהם. אבל טעם הענין כי כל צדיק יש לו בוכות אבותיו. אבל הג' אבות כל אחד כדאי לעצמו. כדאיתא במדרש² על פסוק וקידרנו כי טז וחכתי את בריתני יעקב בר' כל אחד כדרاي לעצמו. מול וה מגיד הכתוב כאן כי כל והוכחה יצחק לחפור ולברר הדריך הייש בעצמו. וזהו גם כן מה שכתבוב (_nfiasith כה, א)³ וייה רעב בארץ מלבד הרעב הראשון כדריאתא במדרש⁴ ר' רענן בעולם. פריש שיש עשרה מידות נגד עשרה מאמרות שעריבין הדזינים לקיים אותם. כדאיתא באבותי כד' ליתן שכיר טוב לצדיקים בר'. טז ואברהם אבינו ע"ה תיקון בחינת החסד ואחבה ותיקון הרעב שהיה בימי⁵. אחר כך וייה רעב אחר בר' ר' וכן ביעקב בר' ר' והאמת כי אחר כל תיקון נעשה הסתר חדש. וזה גם כן מה שכתבוב (nfiasith כה, ג) ולאום מלאום יאמץ. פירוש כמו שכתבו חז"ל⁶ כל הadol מהבריו יציר גודל ממנגו. וכן הוא כל מה שאדם מתקן עצמו ביזהר ניתופש בת היציר וסתרא אחרא נגדור. ועל ידי זה הוא מוסף כח לגבורו נגזר. ומתעללה יותר. וזה נזהג מדרינה אחר מדרינה והובן. וכן לויל שהיה נותר דרך אברהם לא היה מփשין דרך חרש אחר קך. אך וייה רעב בר' והוצריך יצחק לחפש לו דרך היראה והגבורה. וכך כתיב נביאית כה, ט אל תרד מעירימה. כי מעשה אבות עללה לבנים של א夷טרבו לעשות הכל בטועל.

ב"ה [תרמ"ד]

בפסקוק נראשית סה, ט) ואלה תולדות יצחק
בן אברהם אברם הוויליד את
יעזק. להודיעו כי כל משפטיו ה' וגבורתו
הכל בכח החסד. ברכבתיב והלט שב י' ולך
ה' החסד כי אתה תשלם לאיש במעשיהם.
זהו עיקר החסד הטוב שהקב"ה שומר
לאוחביו. ברכבתיב (משל ג, יט) אשר יאהב ה'
ירכית. וזה שבחות אברחים הוליד את יצחק.
שביל הדין והגבירות מכך החסד הם
נעלמיים. וזה עניין חסיד לפנים משותת הדין
בלומר שפנימיות הדין חסיד הוואן. ומוקודם
בחיב תולדות ישמעאל על פיו כל אוחז נפל
(פרاشת סה, יט). ואחר כך תולדות יצחק.
להודיעו ההפרש שהקב"ה מתנהג עם
הצדיקים. כמו שכתוב (נבריס, ט-ו) וידעת כי
ה' אלקיך כי שומר הברית והוזכר כי
ומשלם לשונוינו אל פניו כי. אכן ישמעאל
קיבל מיד החסד שירש מאברהם על פניו כל
אוחז. ותולדות יצחק היה יעקב אבינו. ונולד
לו מיד שטנו עשו הרשע. ועבר עליו מכמה
יסורים. מטעם שלאהוביו הקב"ה שומר